

Dārgie katoļu studenti,

Es ļoti vēlējos būt kopā ar jums, lai piedalītos jūsu Studentu dienās. Man ļoti patika arī temats, ko esat izvēlējušies: “*Būt, zināt, gribēt Kunga gaismā!*” Nav šaubu, – ja kristietis ir patiesi Jēzus Kristus māceklis, viņš kļūst līdzīgs Jēzum, kļūst par “zemes sāli un gaismu pasaulei” (Mt 5, 13-14). Līdzīgs Jēzum un kopā ar Jēzu – tieši tā: ‘kopā ar Jēzu’, jo bez Viņa mēs neko nespējam darīt (sal. Jņ 15,5) – kristietis kļūst spējīgs nest gaismu tumsā, cerību tur, kur ir izmisums, prieku – skumjās, patiesību tur, kur valda maldi. Ar vienu vārdu sakot: viņš kļūst spējīgs dot piepildītas, autentiskas dzīves liecību pasaulei, kura bieži vien ir pazaudējusi dzīves jēgu un prieku. Tomēr, lai kristietis būtu dzīva persona, tāda, kas dāvā dzīvību, viņam ir ‘jābūt’ patiesam kristietim. Par šo tematu vēlējos runāt ar jums personīgi, taču šoreiz uzrunāšu jūs ar video starpniecību. Pārdomu temats ir:

Vispirms ‘būt’, tad ‘darīt’:

Darbība izriet no mūsu esmes, būtības

Dārgie jaunieši,

Cilvēka lielākais kārdinājums ir nodot, kļūt neuzticīgam savai esmei, lai galvenokārt pievērstos darbībai. Iemesls ir vienkāršs: runāt, sevi parādīt, darboties ir vieglāk nekā 'būt'. Turklāt darbošanās ļauj izbaudīt konkrētuma pievilcību, tā apžilbina ar savu dinamismu, garantē tūlītējus rezultātus. Tāpēc daudzi ļaujas šai burvībai un sāk ticēt, ka, lai celtu, pietiek tikai darboties. Un te aizsākas darbošanās histērija.

Cilvēks sevi pazaudē ārējās lietās un atstāj novārtā savu dziļāko realitāti. Tādējādi veidojas plaisa starp to, kas viņš ir, un to, ko viņš dara: un šī darīšana neatklāj to, kas viņš ir. Šādas situācijas sekas ir atsvešinātība: izrādīties nevis būt, klausīties nevis sadzirdēt, gribēt nesaprotot, izplūst vārdos bez saiknes ar dzīvi.

Šodien šie draudi ir pastiprinājušies. Mūsu tehnoloģiskā, dinamiskā patērētāju sabiedrība uzspiež savu neapturamo ritmu. Tās ideāls ir efektivitāte, precizitāte, ātrums. Nav svarīgi, kas tu esi, ne arī attieksme, ar kādu darbojies; svarīgi ir, lai tu darītu aizvien vairāk.

Ikvienam ir jāuzliek sava maska un labi jāizpilda sava loma.

Taču šī identificēšanās ar sociālo lomu ir dažādu neurožu avots. Cilvēks nevar nesodīti atbrīvoties pats no sevis, atmest sevi par labu kādai mākslīgai personībai.

Tātad, *ikviena darbība, kas nav cilvēka patiesās būtības izpausme, izraisa atsvešināšanos un neirozes*. Šajā gadījumā persona līdzinās uz sienas zīmētai viltus ainai: ja to uzlūko no attāluma, var saskatīt gaismas, dārzus, rotājumus. Bet pietuvojoties sienai un tai pieskaroties, pamani, ka viss ir šķietamība: tā ir tikai siena.

Tikai dzīvība dzemdē dzīvību, pilnība rada jaunu pilnību. Tādēļ, ja vēlies vairāk 'darīt' (šī vārda patiesajā nozīmē), ir jātiecas lielākā mērā 'būt'.

Kristieša kārdinājums

Kristietis dzīvo pasaulē, kaut arī nav no pasaules. Tādēļ viņš sevī izdzīvo mūsdienu cilvēku nemieru (*lacerazioni*) un konfliktus un ir pakļauts sabiedrības, kurā dzīvo, ietekmei.

Mūsdienu kristieša lielākais kārdinājums ir padoties darbošanās hipnozei. Tādā veidā dzimst darbība, iespējams, cēlu nodomu rosināta, taču bieži (pārāk bieži) tā nebalstās esmē, būtībā. Tiek runāts par taisnīgumu, bet netiek ievērota taisnība pret tiem, kuri dzīvo līdzās; tiek sludināta nabadzība, bet nedzīvojam nabadzīgi, jo pieķeramies savām idejām; tiek sludināts Dievs, Viņu personiski neiepazīstot.

Šāda dzīvesveida sekas agrāk vai vēlāk ir krīze.

Jēzum ir citāds dzīvesveids. Viņš nevis saka vārdus, bet pats *ir* Vārds; Viņš nevis runā par dzīvību, bet pats *ir* Dzīvība; Viņš nevis sludina ciešanu vērtību, bet ļauj sevi piesist krustā.

Tādēļ ir nepieciešams atgriezties pie tādas darbošanās, kas izriet no esamības, no mūsu esmes. Citiem vārdiem runājot: ir nepieciešama autentiska dzīve, kas būtu autentiskas liecības avots. Kristietis ir autentiska persona, ja viņš ir patiess Kristus mācekļis, ja ir īsts Kristus draugs, tāds, kas visās dzīves situācijās reaģē saskaņā ar vārdiem, kurus Pēteris teica Jēzum: “Kungs, pie kā lai mēs ejam, tikai tev ir mūžīgās dzīves vārdi” (sal. Jņ 6,68).

Starp citu, Jēzus mums skaidri teica: “Bez manis jūs nekā nespējat darīt” (Jņ 15,5). Kristiešu filozofs Žaks Maritēns (Jacques Maritain) precizē: “Bez manis jūs spējat darīt neko” (*Īss traktāts par eksistenci un eksistējošo*, izd. Morcelliana, 1965, lpp.74).

Taču Jēzus arī saka: “Kas paliek manī un Es viņā, tas nes daudz augļu” (Jņ 15,5). Mūsu dzīves auglība, mūsu spēja būt par sāli un gaismu citiem ir atkarīga no tā, kādā pakāpē esam pieredzējuši Dievu, un kāda ir mūsu vienotība ar Jēzu.

Jēzus ir kopība ar brāļiem

Arī cilvēks ir kopība ar citiem. “*Neviens nav vientuļa sala*”. Vēl jo vairāk tas attiecas uz kristieti. Darbošanās, neesot vienotībā ar citiem, ir tukša un pretrunīga. Tādēļ Jēzus iesaka: ja tu kaut ko dari un saproti, ka neesi pilnīgā kopībā ar kādu no saviem brāļiem, ir labāk visu pārtraukt un vispirms iet un izlīgt ar brāli (sal. Mt 5, 23-24). Patiešām, darbošanās ārpus kopības ir veltīga, jo tā neatklāj mūsu – t.i. personu, kas aicinātas dzīvot kopībā - dabu.

Jēzus ir iemiesotā Mīlestība

Jēzus Kristus ir Mīlestība, Dieva Vārds, kas kļuva miesa, “miesa, līdzīga grēcīgajai miesai” (Rm 8,3), tas ir, mūsējai. Pieņemot miesu, Jēzus apskāva un ņēma uz sevis ikvienu un visu cilvēku, ar visām viņa vērtībām, bet arī ar visu viņa negatīvismu un grēka nastu.

Arī kristietis ir aicināts savā darbībā ‘iemiesoties’, tas ir, nostāties blakus brāļiem un mīlēt viņus, tādus, kādi viņi ir. Līdzīgi Jēzum un kopā ar Jēzu kristietis uzņemas pienākumu radikāli pieņemt otru, kļūt viens ar šo otru, lai viņu sajustu kā ‘savējo’. Kristietis mēģina otru uzklaustīt, nenosodot; dot, negaidot neko pretī; kalpot, nepārmetot.

Jo jebkura pārkuma attieksme, pašapliecināšanās, citu nosodīšana patiesībā ir neirotika sevis meklēšana.

Bet tādā gadījumā ir patiesi arī pretējais apgalvojums: kļūt nabadzīgiem, lai otru bagātinātu, vai klusēt, lai otru pieņemtu, tas viss dara mūsu darbību patiesu un dod tai spēku, darot mūs par

zīmi, par Mīlestības-kas-klūst-miesa dzīvo liecību.

Jēzus ir Mīlestība krustā

Jēzus mūs mīlēja 'līdz galam', tas ir, līdz pat krustam (sal. Jņ 13,1). Tādēļ ir būtiski, lai arī kristieša dzīvei būtu krusta dimensija, tas ir, upura dimensija, bez kuras nav iespējama patiesa mīlestība. Pretstatā hedonistiskajai kultūrai, patiesas mīlestības mērs meklējams tieši upura garā.

Taču cilvēka dabiskā nepatika pret ciešanām savienojumā ar patērētāju sabiedrības tieksmi pēc labsajūtas dzemdina prasību pēc vieglas kristietības. Mēs vēlamies Jēzu, taču bez krusta. Un praktiski uzvedamies kā "Kristus krusta ienaidnieki" (Fil 3,18).

Turpretī īsts māceklis nebaidās 'atteikties no sevis' un katru dienu ņemt 'savu krustu', lai sekotu Jēzum (sal. Lk 9,23). Jo tikai tad, ja kviešu grauds satrūd un nomirst, tas var nest daudz augļu (sal. Jņ 12,24). Pretendēt uz augļu nešanu, nesatrūdot kā sēklai, ir ontoloģiska kļūda, tas nozīmē, neņemt vērā dabas likumus.

Uz Dieva Valstību neved 'autostrādes' – ieejas durvis ir palikušas tās pašas šaurās, no Jēzus laikiem.

Jēzus ir augšāmcēlusies Mīlestība

Jēzus mirst pie krusta, bet arī augšāmcēļas. Viņš ir dzīvs un ir kopā ar mums "visās dienās" (Mt

28,20) ar savām dāvanām: “mīlestību, prieku, mieru, pacietību, labvēlību, uzticību, labestību, maigumu, savaldību” (Gal 5,22).

Kristietis, kurš ir vienots ar Kristus nāvi, kurš izdzīvo krusta neprātu un pieņem savu vājumu, ņem dalību arī Kristus augšāmcelšanā. Viņš ir dzīva persona, kas nes daudz augļus un ir spējīgs darīt darbus, kurus darīja Kristus. Šai sakarā Jēzus mums atklāj neticamu lietu: “Kas man tic, darīs tos darbus, ko es daru, un vēl lielākus par tiem darīs” (Jņ 14,12).

Taču, atkārtotā, pirmā lieta, kas ir jādara, ir ‘būt/palikt’ Kristū. Patiesā kristiete svētīgā Māte Terēze no Kalkutas savas dzīves jēgu izteica šādi:

“Jēzus ir

vārds, ko vēlos teikt,

patiesība, ko vēlos sludināt,

ceļš, ko vēlos staigāt,

gaisma, ko vēlos iedegt,

dzīve, ko vēlos dzīvot,

mīlestība, ko vēlos izstarot

laime, ko vēlos dāvēt,

miers, ko vēlos nest”.

Būt Kristū. Būt Kristum un darīt tos pašus darbus, ko darīja Kristus: tāds ir kristieša brīnišķīgais piedzīvojums.

Taču, dārgie jaunieši, jūsu sirdīs var mosties bailes. Vai tad katrā no mums zināmā mērā nemājo bailes no tā, ka – ja ļausim Kristum pilnīgi ienākt mūsos, ja pilnībā atvērsimies Viņam, tad Viņš var kaut ko atņemt mūsu dzīvei? Vai mēs nebaidāmies atteikties no kaut kā liela, neatkārtojama, kas mūsu dzīvi dara tik skaistu? Vai nebaidāmies riskēt būt ierobežoti, zaudēt brīvību?

Dārgie jaunieši, atbildēšu jums ar pāvesta Benedikta XVI vārdiem: “Nē! Kas ļauj ienākt Kristum, nezaudē neko, absolūti neko no tā, kas mūsu dzīvi dara brīvu, skaistu un lielu. Nē! Tikai šajā draudzībā plaši atveras dzīvības durvis. Tikai šajā draudzībā reāli atklājas cilvēka lielais potenciāls. Tikai šajā draudzībā mēs izdzīvojam to, kas ir skaists, kas atbrīvo” (sal. *Homīlija* 2005.gada 24.aprīlis).

Šodien kopā ar pāvestu Benediktu XVI vēlos ar lielu spēku un nelokāmu pārliecību teikt jums, dārgie jaunieši: nebaidieties no Kristus! Viņš neatņem neko, bet dāvā visu. Kas sevi atdod Viņam, saņem simtkārtīgi.

Jā, dārgie jaunieši, atveriet, plaši atveriet durvis Kristum! Tad Viņš ienāks jūsos un jūs ieiesiet Viņā. Ieiesiet Esmes, kas ir Mīlestība, mājoklī un tur atradīsiet patieso dzīvi.